

Biz anaların qızlarına rəngli qumaşlardan bəbələr tikdikləri günlərdən gəldik.

Esat SELİSİK

MƏNİ DƏ APAR İSTANBULA

Məni də apar İstanbula,
apar, apar içində -
qəlbinin ən dərin,
ən gizli yerində...
Məni də apar İstanbula
və sadəcə sən bil
sirr düşüncəsinin -
qıraqları güllə işlənmiş
məndilin
arasında olduğumu...
Məni də apar İstanbula,
avtobuslarda
çamadanların,
çantalarnın
içini yoxlayırlar ən çox.
Kimin ağlına gələcək ki,
qəlbinə baxsın?
Bir də baxsalar nə olacaq?
Sevgi Allah işidir -
gözlə görünməz!

Məni də apar İstanbula,
İnan,
sənə zərrə qədər də
yük olmaram,
səhər-səhər
aynının önündə
saçlarına bəzək-düzək vərəkən
sosisini də çıxarıram...
Öz-özünə danışarsan:
"Bəlkə yana darayım?"
Bəlkə
boynumun arxasında
düyünlüyəm?
Bəlkə açib tökülmü?
Amma
nə sirdəsi, axırda yenə
monim üroyimdən keçəni
cləyirsən...

Məni də apar İstanbula,
apar, apar içində -
qəlbinin ən dərin
on gizli yerində...
Məni də apar İstanbula
və sadəcə sən bil
sirr düşüncəsinin -
qıraqları güllə işlənmiş
məndilin
arasında olduğumu...
Bir biletlə
minək Kadıköy gəmisinə,
göyortoyu qalxaq,
saçlarını gözəlyayır
yüzünün küllökləri,
həsrat içində,
həsrat içində...

Məni də apar İstanbula,
Ortaköydə qəhvə içək,
ya da eşq,
buğlu-buğlu,
udum-udum...
Yük olmaram,

yormaram səni demişdim...
Amma, nə edim,
dinc dura bilmirəm,
səndən nəso istəyirəm,
dirəno-dirəno,
ayaqlarımı yerə döyə-döyə,
içində böyümüş
bir çocuq kimi...

Sofərdən qayıdarkən, inan,
qəlbim yeno mənimlə dolu olacaq -
İstanbul xətirolərini
qoymağa yer tapmayacaqsan...

SƏNİNLƏ Dəstəm Erola

Biz uşaqlığımızı
aski nağıllardakı
alma bağlarında
qoyub gəldik,
Biz baharımızı
sentyabrın son günlərində
solğun bənizli günəşin
batdığı yerdə unudmuşduq.
Biz ana südü dadmadıq:
höyata və ölümə
çarpa-çarpa böyüdükdü -
içimizdəki "məni" "biz" yapdıq,
çoxaldıqca, çoxaldıq, çoxaldıq...

Doğrudur,
plastik oyuncaqlarımız olmadı,
Amma bizə
sevgidən və torpaqdan
nələr düzəltməmişdilər...
Təkrərləri çəpdən
bir arabamız vardı -
nə, nə axtarırdıq
Kologianın keçib getdiyi
yollarda?

Biz
anaların qızlarına
rəngli qumaşlardan
bəbələr tikdikləri
günlərdən gəldik.

Birlikdə böyüdükdü səninlə,
Birlikdə çökdik ilk siqaretimizi
Birlikdə dayandıq kürək-kürəyə,
ilk gənclik davalarımızda.
Sevgimi dilə gətirməkdə
çətinlik çəkəndə,
məno filmlərdən
dadlı-dadlı sözlər əzbərlətdin,
cəsətim bəxş etdin
titrayan sosisinə -
Biz bu günlərə qovğalarla
və eşqlə gəldik!

Riyaziyyatdan,
kimyadan zəif idik,
Amma həyatdan -
dostluqdan,
mərdlikdən
başımız çıxırdı,
otlo durnağ kimiydik!

Solmasın deyə
bağcamızda çiçəklər,

gül açsın deyə
çocuqların üzünü
göz yaşını yağış,
acıyı nemət bildik.
Bir udum suyu,
bir tiko çəroyü,
bir də
saf qəlbimizi
bölüdükdü...
Bir qab isti şorbani
qonum-qonuşdan əsirgəyonda,
içimizi üşüdən sazaqlardan gəldik.

Körpələr ağlamasın,
gəlinlər qara bağlamasın deyə
dönmədik yolumuzdan -
əyilmədən, sarpmadan gəldik.

Böyümədən yaşlandıq -
məni hələ də höyata
bir çocuğun
sual dolu
gözlləri ilə baxıram:
biz bu dünyaya niyə gəldik?

Təkrərləri çəp arabalar...
İlk siqaret...
İlk dava-dalaş...
Biz bu dünyaya
Eşq ilə, yaşamağa,
Eşq ilə ölməyə gəldik!..

GƏL, BİR DƏLİLİK ELƏ

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə,
günəş ol bu sabah.
Sənə bir firça al əlinə. İşıqdan.
küçəmizdəki
bütün maşınların üstünə
günəş çək:
yaşıl, sarı, turuncu rəngdə.
Amma gözlə ha,
yaxalanma.

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə.
Dəniz ol bu sabah,
içində kəşf edilmiş
dərinliklər olsun.
Amma gözlə ha,
batma.

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə,
höyat ol bu sabah.
Sənə həyatın mənasını sor
anandan,
riyaziyyat müəllimindən.
babandan,
tənəddin hər kəsədən.
Və aldığı cavabları
bir yerdə yığanda
"Boş" alınsa,
sakın, çəşmə.

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə,
məktəb önlüyü ol bu sabah.
Doğuz yaşında
bir çocuğu bəzə.
Təbəşirdimi üstündəki o ləkə?
Çocuqlar qədr tomidir
kirlil önlükləri də -
Sakin ha,

Ağılından çıxarma.

Bir dəlililik elə, Cincimə,
kəpənək ol bu sabah.
Amma unutma
Ömrünün
ilk anı ilə son anı arasında
qocaman bir gün var!

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə,
yuxu ol bu sabah.
Məsələni, bir filin
özünü göyərçin hesab etdiyi
bir yuxu.
Sən də ona qoşul uş.
Amma yixilib
bir yerini sındırma!

Gəl, bir dəlililik elə, Cincimə,
Şeir ol bu sabah.
Günəş olsun, dəniz olsun,
höyat olsun, bulud olsun.
məktəb önlüyü olsun
və kəpənəklər ucsun içində.
Eşqi gör misralarında,
Amma sakın ha,
dəlililik cləyib,
aşiq olma!

BİR NAĞİL YAZAQ

Səninlə bir nağıl yazaq,
"Sənsüz eşq" olsun adı.
İçində qış ürkəli
yunus baliqlarının üzdüyü
ışıq rəngli dənizlərdə çimək.
Hər səhər poncorəmizi
kəpənəklərin və mələklərin uçduğu
məsaməvi göyüzünə açaq.
Fəqir-fuqardan
öyrənsin dostluğu qırx quldurlar.
Qardaş olsun cindirliq porilər.
Yüz illər boyunca köksümlükdə
həp çocuq ürəyi gözdirək.
Bütün kainatla gizlənpəç oynayaq
məvi gecədə,
bir ulduzun təbəssümündə,
baharı
yeddi iqlimin qışında
nərgiz çiçəyinin ətrində tapaq
və biz gizlənkək.
bütün kainat əl-əl versin.
arastı bizi
göyqurşağın rəngində,
rüzgarların zümzüməsində,
çiçəklərin sosisində,
buludların yuxusunda
amma sonda sənə monim,
məni sənin qəlbində tapsınlar.

GEÇƏ KİMİ

Bu gecə yarısı
səni düşümləklə məşğulam,
Qəlbimizin acaq poncorosından
eyni ulduza baxdıgımızı
bilirəm.
Bir dilək tuturam,
yeni, Tanrıdan səni istəyirəm.
Bir gecənin,
bir də gözllərinin qarasına

vuruluram.
Qolbimizin açıq pəncərəsindən
eyni ulduzla danışırıq, bilirəm.
Min kilometrərlə
uzaq olsan da məndən,
Gecə yorğan kimi
örtür üstümüzü...
Artıq sən yanımdasan,
Gecə heç bitməsin deyirəm
və hər gün
ürəyimin üfünə
gecə kimi enməyini gözləyirəm...

GÜLBƏYAZ

Gülbəyaz -
ailənin dördüncü qızı
Ankarada
bir gecəkonduda doğuldu.
Atası istəyirdi oğlan olsun,
Amma qismət -
Allahın yazdığı yazı!
Atası oğlan üçün
yəqin gözləyəcək
başqa bir yazı...

Gülbəyaz -
yoxsulluğun əmizdirədiyi uşaq -
bərk-bərk yapışdı həyatdan,
pambıq kimi yumuq-yumuq ağ əlləri...

Gülbəyaz
yoxsulluğu
süfrədəki
bürüsmüş zeytun dənəsində,
yanmayan sobanın
soyuq üzündə,
atasının acıqlı səsində gördü.
Böyük bacılarının
köhnələri ilə böyüdü -
ayağında iri, yırtıq ayaqqabılar,
əynində
günəşin soldurduğu paltarlar...
Amma
yenə də sevdi göyüzünü,
Baxarkən
şüşəsiz pəncərələrindən:
"Mənim də ürəyim
sənin qədər geniş və böyükdür." -
dedi ürəkdən.

Gülbəyaz
sevdi,
amma vermədilər sevdini,
on dördündə, on beşində
yoruldu körpə ürəyi -
və çox sevdini
göyüzünə getməkdə
tapdı çarəni...

Gülbəyaz -
gül budağında
solan qönçə,
gecəkondunun tavanından
asdı özünü...

Gülbəyaz -
qara talenin Ay üzlü qızı,
Gülbəyaz -
o gündən
içimdə incə-incə
sızıldayan bir sızı...

Hazırladı:
DİLSUZ

